

I. Razlogi za sklic izredne seje državnega zbora

Celotna Evropska skupnost se v zadnjih letih sooča z varnostnimi izzivi, ki jih povzročajo nezakonite migracije iz držav Bližnjega in Srednjega vzhoda ter Afrike. Za tovrstne migracije je značilno, da v veliki večini primerov pomenijo nezakonite prehode mej ter izkoriščanje azilnega sistema v ciljnih državah ali državah, kjer so nezakoniti migranti pridržani ali nastanjeni v migrantskih centrih. Prav tako se nezakoniti migranti po večini izdajajo za begunce z vojnih območji, čeprav s teh območij sploh ne prihajajo, v njihovi širši okolici njihovega izvirnega območja pa ni vojne. Republiko Slovenijo ti varnostni izzivi trenutno najbolj zadevajo oziroma jo prizadenejo zaradi t. i. balkanske poti. Po besedah ministra za notranje zadeve mag. Boštjana Poklukarja se razmere na t. i. balkanski poti ne izboljšujejo oziroma se celo drastično poslabšujejo, čeprav naj bi bile razmere v Republiki Sloveniji za enkrat stabilne. Ob zasedanju Sveta EU za pravosodje in notranje zadeve v Luksemburgu, dne 12. oktobra, je minister mag. Boštjan Poklukar izjavil: »Letos smo zabeležili več kot 6600 nezakonitih prehodov meje in sprejeli več kot 2300 prošenj za mednarodno zaščito. Kljub temu so razmere v Sloveniji stabilne in jih tudi v celoti obvladujemo. Seznanil sem jih tudi s stanjem na zahodnobalkanski poti, ki se žal ne izboljšuje. Še posebej zaskrbljujoče so razmere v Bosni in Hercegovini, ki se kljub izdatnim naporom Evropske komisije žal poslabšujejo.«. Število nezakonitih prestopov meje se je tako do konca septembra 2018 povečalo na 6667 kar je v primerjavi s celotnim lanskim letom, ko jih je bilo 1934 in z letom 2016, ko jih je bilo 1076, ogromna rast. Vse bolj pa se spreminja tudi struktura migrantov, ki prihajajo iz vedno bolj oddaljenih držav, kjer ni vojne, zato gre tako za očitno ekonomske migrante. Trend, ki se je izoblikoval v zadnji letih, kaže na to, da ne gre za migracije zaradi vojn, temveč zaradi ekonomskih razlogov, pri čemer jih spodbujajo tudi tihotapske združbe, ki služijo na račun migracij oziroma gre za organizirano in s strani držav izvora spodbujano preseljevanje prebivalstva.

Varnostni vidik preprečevanja nezakonitih migracij je problem, ki bi ga morale z mednarodnim sodelovanjem reševati vse države, ki jih ta problem zadeva. Vendar temu ni tako, saj zadnja leta lahko spremljamo različne politike zadevnih držav in sicer od takšnih, ki celo spodbujajo migracije ter se posledično srečujejo z vedno večjimi varnostnimi problemi (npr. Nemčija, Francija, Švedska), ter do takšnih, ki so varnost svojih državljanov postavile na prvo mesto (npr. Madžarska, Italija).

Namesto skupnega nastopa držav EU pri preprečevanju nezakonitih migracij smo priča sprejemanju mednarodnih deklaracij in sporazumov, katerih sprejemanje poteka mimo javnosti oziroma je javnost obveščena le iz medijev, pa čeprav so cilji in usmeritve teh

dokumentov takšni, da se širša javnost z njimi ne strinja, zaveze iz teh dokumentov pa pomenijo celo posege v ustavne ureditve posameznih držav.

Prvi tovrsten mednarodni dokument je t. i. Marakeška politična deklaracija, ki je bila sprejeta 2. maja 2018 v Marakešu, in pomeni politično soglasje k odprtju mej za množične migracije, ki so sedaj obravnavane kot nezakonite migracije. Drugi dokument pa je t. i. Globalni dogovor o varnih, urejenih in zakonitih migracijah (Global compact for safe, orderly and regular migration), ki se bo sprejemal 11. decembra 2018 v Maroku in je namenjen zavezi k ukrepom držav, da se bodo dosedanje nezakonite migracije obravnavale kot urejene in spodbujane migracije s strani držav podpisnic. Pri tem pa bodo do sedaj nezakoniti migranti izenačeni s statusom beguncev, v nekaterih primerih pa celo bolj varovani. Prav tako ta sporazum predvideva zavezo k številnim ukrepom, ki bodo pomenili poseg v svobodo govora glede nezakonitih migracij, financiranje in spodbujanje nezakonitih migracij ter celo prisilo vseh družbenih deležnikov, da spodbujajo do sedaj nezakonite migracije in jih obravnavajo kot normalen družbeni pojav, kateremu se morajo prilagajati prebivalci države, v katero nezakoniti migranti prihajajo.

Marakeška politična deklaracija, ki je bila sprejeta na 5. evro - afriški konferenci, se navzven deklarira kot deklaracija za boljše upravljanje migracijskih tokov iz zahodne, severne in srednje Afrike v EU ter vključuje Akcijski načrt za obdobje 2018 - 2020. Za cilj naj bi imela urejene, varne, zakonite in odgovorne migracije, z izvajanjem načrtovanih in dobro upravljanih migracijskih politik. Vsebina zavez deklaracije in akcijskega načrta pa razkriva, da gre za politične zaveze, da bi se dosedanje nezakonite migracije obravnavale kot zakonite migracije v okviru dogovorjenih migrantskih tokov.

Marakeška politična deklaracija je sporna na treh točkah: ker izenači migrante in begunce in daje vsem migrantom v bistvu enak status kot beguncem (1. točka deklaracije), ker za migracije praktično ukinja meje in ker zahteva, da se o migrantih poroča samo še pozitivno, to se pravi, da se cenzurira vse, kar bi bilo narobe. V deklaraciji in akcijskem načrtu do leta 2020 je mogoče zaslediti tudi druge politične zaveze in sicer, da si bodo države prizadevale k tovrstni migracijski politiki vključiti vse družbene akterje (lokalne oblasti, civilno družbo, socialne partnerje, privatni sektor, medije in akademske skupnosti), da države sprejmejo strategije za kulturni razvoj migrantskih diaspor (kar pomeni privilegiranje v primerjavi z obstoječimi diasporami in narodi v državi), da države zagotovijo uravnoteženo poročanje o migrantih, s poudarkom na pozitivnem doprinosu migrantov pri razvoju družbe, da države posebej

spodbujajo podjetništvo med mladimi iz afriških diaspor, da države vzpostavijo in financirajo inštitute za poklicno usposabljanje in zaposlovanje migrantov v Evropi, da države poenostavijo vizumske postopke za migrante iz Afrike ter da države podpisnice ponovijo svojo podporo načelu nevračanja ter trajnostni ponovni vključitvi. Vse te mednarodne zaveze so izrecno napisane, celotna deklaracija pa je napisana v takšnem jeziku in ima takšen naslov, da se lahko pred neinformirano javnostjo razlaga, da se z njimi zagotavlja varnost migracij. Slednje drži, vendar na način, da se bodo v primeru realizacije te deklaracije odprle nove migrantske poti, podprte s strani držav podpisnic in bodo migracije varne in odprte za do danes nezakonite migrante.

Vlada RS je 2. maja 2018 podpisala Marakeško deklaracijo, čeprav takrat ni imela polnih pooblastil, s podpisom in vsebino te deklaracije pa ni seznanila Državnega zbora RS, kljub temu, da so za popolno uresničitev ciljev iz te deklaracije potrebne zakonodajne in celo ustavne spremembe. V odgovoru na poslansko vprašanje poslanca mag. Branka Grimsa je 12. septembra 2018 celo zavzela stališče, da ni dolžna obveščati Državnega zbora o sprejemanju deklaracij in drugih nepogodbenih mednarodnih aktov, da se Odboru za zunanjo politiko posredujejo v obravnavo pobude za sklenitev mednarodnih pogodb za ratifikacijo, katerih je pristojen Državni zbor. Takšno stališče je v nasprotju s 4. členom Zakona o sodelovanju med državnim zborom in vlado v zadevah Evropske unije, ki določa, da Državni zbor sodeluje pri oblikovanju stališč Republike Slovenije pri tistih zadevah EU, ki bi po svoji vsebini v skladu z ustavo in zakoni spadale v njegovo pristojnost. Glede na to, da se politične zaveze v Marakeški deklaraciji lahko realizirajo le s spremembo zakonodaje in celo Ustave RS, takšne zaveze nedvomno spadajo v pristojnost Državnega zbora RS.

Poleg že sprejete Marakeške politične deklaracije je z vidika varnostnega vprašanja odprtih migracijskih tokov še bolj sporen Globalni dogovor o varnih, urejenih in zakonitih migracijah (v nadaljevanju: Globalni dogovor), ki se bo sprejemal 11. decembra 2018 v Marakešu. Podobno kot Marakeška deklaracija naslov dogovora prikazuje povsem nekaj drugega kot vsebina in zaveze dane v tem dogovoru, saj na ravni dogovora prinaša zaveze in ukrepe, ki bodo migracije naredile varne za do sedaj nezakonite migrante, odprle nove migracijske tokove ter jih povsem izenačile z begunci, državam pa naložile dodatne obveznosti do takšnih migrantov. Globalni dogovor sicer razlikuje med zakonitimi in nezakonitimi migracijami in se dotika problematike in prepovedi tihotapljenja migrantov, vendar na način, da se sprejme ukrepe, ki migracij ne bodo preprečili, temveč bodo odprli nove »varne« migracijske poti, status nezakonitih migrantov (ki jih bo manj, saj se bodo raje odločili za »varne« migracijske poti) pa bo v državi podpisnici povsem izenačen s statusom zakonitih

migrantov. Z Globalnim dogovorom se postavlja okvir za obstoječe in prihodnje migracijske tokove. Sporazum ima ambicijo koordinirati napore tako mednarodnih organizacij kot samih držav v smeri doseganja ciljev iz dokumenta. Na področju politike priseljevanja tujcev se države s tem dogovorom politično in praktično odpovedujejo suverenemu odločanju na področju politike priseljevanja v državo.

Besedilo Globalnega dogovora v slovenskem jeziku ni dostopno slovenski javnosti, pravi tako s tem besedilom ni bil seznanjen Državni zbor RS. Po poročanju medijev pa pomeni nadomestitev nezakonitih migracij z zakonitim migracijami, kar pomeni, da bi bile države polno odprte za migracijske tokove, kot nezakonite migracije pa bi se razumelo le migracije, ki jih organizirajo kriminalne združbe (tovrstne migracije pa tako ali tako ne bi bile več potrebne). Breme migracij bodo, kot regularne migracije, nase prevzele države. Takšna obravnava migracij je problematična z ekonomskega, varnostnega in kulturnega vidika, česar pa Globalni dogovor sploh ne obravnava oziroma te vidike ignorira. Cilj dogovora je med drugim migrantom na vseh točkah priskrbeti potrebne informacije o migraciji, zagotoviti, da imajo vsi migranti zadostno dokumentacijo, izboljšati pogoje in fleksibilnost "rednih" migracij ter uvesti koordiniran nadzor meja. Globalni dogovor kot politični cilj uvaja idejo cenzure in preganjanja vseh, ki nasprotujejo priseljevanju, in zagovarja pregon vseh, ki jih oblasti označijo za rasiste, ksenofobe ali za karkoli drugega, ki bo v danem trenutku popularno. V ukrepe za regularne migracije bo vključen šolski sistem, kar pomeni celovit načrt indoktrinacije otrok v šolskem sistemu. Ravno tako želijo migrantom zagotoviti več diplomatske zaščite ter jim nuditi pomoč skozi celoten migracijski cikel ter promovirati javni diskurz, ki je naklonjen migracijam. Združeni narodi pa na podlagi tega dokumenta celo pričakujejo, da bodo Evropske države migrantom nudile socialno pomoč.

Globalni dogovor je napisan tako, da ga je mogoče zelo na široko razlagati in zgolj na videz deluje kot dogovor, ki bi rad zaščitil življenje migrantov, na kar se dostikrat sklicuje in kot dogovor, ki bi omogočil varne migracije (za do sedaj nezakonite migrante), namesto da bi se posvetil temu, da se migracije onemogoči ter si prizadeval, da se odpravi razloge zaradi katerih migranti odhajajo iz svojih držav. Globalni dogovor sicer ločuje begunce in migrante, vendar pa položaj beguncev v ničemer ne izboljšuje oziroma ga sploh ne ureja. Poleg tega pa status migrantov in beguncev izenačuje, saj določa, da sta obe skupini upravičeni do enakih pravic in svoboščin. Položaj beguncev se torej ne izboljšuje, priznava pa jim, da so upravičeni do posebne obravnave v skladu z mednarodnim pravom beguncev, hkrati pa migrantom določa enak obseg človekovih pravic in temeljnih svoboščin (4. točka). Globalni dogovor izhaja iz tega, da so vse migracije pozitivne za družbo, v katero migranti prihajajo, in je potrebno s tega vidika

migracije spodbujati na način, da bodo varne (8. in 11. točka). Prav tako Globalni dogovor določa, da bodo države omogočile, da bodo migranti postali polnopravni člani družbe (13. točka), kar pa je le mogoče, če se jim bo podelilo državljanstvo. Globalni dogovor sicer določa nekatere varovalke, ki bi varovale človekovo dostojanstvo migrantov, predvsem otrok, vendar so te varovalke že vgrajene v zakonodajah in mednarodnih sporazumih držav članic EU, tudi Republike Slovenije in so nepotrebne ter služijo zgolj prikrievanju pravega namena tega sporazuma, ki je sprejem tistih zavez, da bi se dosedanje migracije razumele kot migracije, ki jih morajo države podpirati.

Čeprav je Globalni dogovor po svoji naravi le politični dogovor, iz njega vseeno izhajajo določene zaveze držav, ki predstavljajo večino vsebine dogovora. To izhaja iz 23. ciljev dogovora, ki se začnejo pri točki 16 v Globalnem dogovoru. Iz te točke jasno izhaja, da gre za cilje in zaveze oziroma za politične deklaracije in hkrati zaveze (a political declaration and a set of commitments), ki razkrivajo pravo pravno naravo in namen tega dogovora. Tako se v cilju 7, točkah 23.i in 23.h, določa, da morajo države članice omogočiti oziroma vsaj olajšati prehod iz statusa nezakonitega migranta v status zakonitega migranta, ki mu posledično v skladu z drugimi določili dogovora pripadajo praktično vse pravice kot ostalim državljanom. Kot primer naj navedemo še nekaj zavez, ki bi jih morala Republika Slovenija upoštevati. V cilju 3 določa, da morajo biti migranti popolnoma obveščeni o vseh svojih pravicah, nudena jim mora biti pravna pomoč, torej nekaj do česar niso upravičeni niti sami državljanji. Namen takšnega informiranja je tudi, da se promovira nove varne migracijske poti, namesto nevarnih migracijskih poti. V cilju 4 je določeno, da morajo države olajšati dostop migrantom do osebnih dokumentov, potnih listov in viz. Cilj 5 je namenjen zavezam, da si morajo države prizadevati za čim lažjo zaposlitev migrantov. Cilj 15 določa, da morajo biti migrantom, ne glede na njihov status (zakonit ali nezakonit), zagotovljene enake javne storitve. Cilj 17 določa zaveze držav, da morajo dosledno sankcionirati sovražna dejanja proti migrantom, pri čemer se za sovražno dejanje šteje tudi navajanje porekla migranta v medijih oziroma kakršnih koli okoliščin, iz katerih bi bilo mogoče razbrati poreklo oziroma izvor oseb, o katerih se poroča, ter druge varovalke, ki bi močno omejile svobodo poročanja medijev in pravico obveščenosti javnosti glede varnostnega vprašanja migracij. V cilju 19 je določeno, da država spodbuja gospodarski razvoj nastalih migrantskih diaspor ter celo, da se poleg izvrševanja volilne pravice migranta v državi izvora, omogoči tudi izvolitev njihovega parlamentarnega predstavnika pod pogoji, kot jih določi nacionalna zakonodaja. V cilju 20 je zaveza, da si države prizadevajo za čim nižje stroške pošiljanja denarja oziroma prihodkov migrantov v državo izvora oziroma k njihovim sorodnikom. Določa se celo najvišji strošek teh transakcij. V cilju 22 je zaveza držav, da bodo migrantom omogočile pravico do

socialnih prejemkov in pokojninskega zavarovanja s priznano delovno dobo iz države izvora.

Ne glede na to, da se Globalni dogovor samoopredeljuje kot neobvezen politični dogovor, vseeno vsebuje konkretne zaveze držav, ki pa predstavljajo vsaj vzvode mednarodnih političnih pritiskov pri nadaljnjem ratificiranju mednarodnih pogodb, in spremembah zakonodaje v primeru držav, ki na te zaveze pristanejo oziroma se z njimi strinjajo.

Zaradi vsebine Globalnega dogovora (predvsem izenačenja statusa nezakonitih migrantov s statusom beguncev) in posledic, ki jih prinaša, so Združene države Amerike že odstopile od tega dogovora. Prav tako je iz medijev mogoče razbrati, da dogovora ne podpirajo Italija, Avstrija, Madžarska in Poljska ter po zadnjih informacijah celo Hrvaška. V tem primeru bo Republika Slovenija postala država, katere sosednje države bodo jasno nasprotovale temu, da se status nezakonitih migrantov izenači s statusom beguncev. Posledica tega bo, da bodo tovrstne migrante države zavračale, le Republika Slovenija bo tista, ki takšni izenačitvi statusa ni nasprotovala in bo posledično takšne nezakonite migrante primorana sprejemati kot begunce. To je še posebej kritično ker Republika Slovenija leži na t. i. balkanski migrantski poti. Hrvaška bo nezakonite migrante obravnavala enako kot do sedaj (pri čemer se število nezakonitih prestopov meje s Hrvaško povečuje), v Italiji in Avstriji pa bodo te migrante obravnavali kot nezakonite migrante in jih vračali v Republiko Slovenijo, ki bo tako, na osnovi mednarodnih zavez, s katerimi se je strinjala, postala »migrantski žep«.

Besedilo Globalnega dogovora slovenski javnosti ni dostopno, oziroma je dostopno samo v angleškem jeziku na svetovnem spletu, uradni prevod končne različice Globalnega dogovora, ki je bila usklajena v juliju 2018, pa ni objavljen. Kljub temu, da je Vlada RS obravnavala izhodišča za pogajanja v procesu priprave Globalnega dogovora na 174. seji 29. marca 2018, gradivo in stališča niso javno objavljena in dostopna javnosti. Celotni postopek sodelovanja pri sprejemanju in izhodišča Republike Slovenije v zvezi z Globalnim dogovorom bi morali biti javni, v postopku pa bi moral o tem zavzeti stališče tudi Državni zbor RS ali pa biti o tem vsaj obveščen. Gre namreč za zaveze, ki bodo v prihodnosti vplivale na slovensko družbo, varnost in pomenijo tudi zaveze k spreminjanju slovenske zakonodaje. Glede na izkušnje z varnostnim vprašanjem nezakonitih migracij v drugih državah in v zadnjem času tudi v Republiki Sloveniji je povsem jasno, da takšnim dogovorom slovenska javnost nasprotuje.

Stališče Republike Slovenije do Globalnega dogovora bi moralo biti obravnavano tudi v Državnem zboru in sicer na podlagi 3.a člena Ustave RS in na podlagi 3. člena Zakona o zunanjih zadevah. Globalni dogovor je sicer akt, ki se ga sprejema v okviru Organizacije združenih narodov, vendar je Republika Slovenija sodelovala tudi kot članica Evropske unije in je Evropska unija kot mednarodna organizacija na sprejem Globalnega dogovora v Maroku tudi povabljen. Tako bi morala Vlada RS na podlagi 4. odstavka 3.a člena Ustave RS sproti obvestiti Državni zbor RS in upoštevati njegovo stališče, saj gre za odločitve v mednarodnih organizacijah (Evropska unija, v okviru katere Republika Slovenija očitno podpira takšen dogovor), na katere je Republika Slovenija prenesla izvrševanje dela suverenih pravic. Če ne na podlagi tega člena, pa bi morala Vlada RS na podlagi 3. člena Zakona o zunanjih zadevah, nedvomno obvestiti Državni zbor RS, saj gre za pomembno zadevo s področja zunanje politike. Za uresničevanje zavez iz tega dogovora bi moral namreč Državni zbor RS spremeniti in dopolniti obstoječo zakonodajo, Globalni dogovor kot tak pa odpira tudi mnoga varnostna, kulturna, gospodarska, socialna in javnofinančna vprašanja. S predložitvijo uradnega prevoda končne verzije Globalnega sporazuma in njegovo obravnavo v Državnem zboru RS bi bila o tem dokumentu celovito obveščena tudi slovenska javnost.

II. Predlog Priporočila za odločanje na seji DZ

Na podlagi 111. člena Poslovnika Državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 - uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 79/12 – Odl. US, 80/13 in 38/17) je Državni zbor na seji sprejel:

P R I P O R O Č I L O

- 1. Državni zbor Republike Slovenije priporoča Vladi RS, da nasprotuje Globalnemu dogovoru o varnih, urejenih in zakonitih migracijah v okviru sodelovanja v vseh mednarodnih organizacijah in v okviru kakršnegakoli mednarodnega sodelovanja.**
- 2. Državni zbor Republike Slovenije priporoča Vladi RS, da o vseh mednarodnih aktih, ki na kakršenkoli način obravnavajo meddržavne migracije, predhodno seznanijo slovensko javnost z uradnim besedilom takšnega mednarodnega akta v izvornem in v slovenskem jeziku ter vedno in predhodno seznanijo Državni zbor RS, katerega stališče oziroma stališče pristojnih delovnih teles upošteva pri nadaljnjih obravnavah takega akta.**

3. Državni zbor Republike Slovenije priporoča Vladi RS, da v institucijah EU in OZN spodbuja iskanje rešitev za odpravljanje migracij v izvornih državah.

Obrazložitev:

Glede na vsebino, ki je obrazložena v razlogih za sklic izredne seje, na kateri se obravnava sprejem tega priporočila, je očitno, da Globalni dogovor prinaša zaveze Republike Slovenije, ki so nesprejemljive z varnostnega vidika in ne odpravlja pravih vzrokov za migracije, temveč ustvarja okoliščine, zaradi katerih se bodo migracije še povečale in sicer tako, da se bo za sedaj nezakonite migrante odprlo t. i. varne migracijske poti, ki jih podpirajo države, status med begunci in nezakonitimi migranti pa se bo odpravil. To je še posebej problematično zaradi dejstva, da vse sosednje države nasprotujejo temu sporazumu, Republika Slovenija pa je na t. i. balkanski migrantski poti in bo na tej poti predstavljala državo, ki se bo mednarodno zavezala k odpravi razlikovanja med begunci in nezakonitimi migranti, kar bo posledično pomenilo kopičenje nezakonitih migrantov v Republiki Sloveniji.

Vladi RS tudi priporočamo, da dosledno upošteva že sedaj jasna zakonska določila, da mora biti Državni zbor RS in posledično tudi javnost v okviru razprave v Državnem zboru RS obveščena o vseh mednarodnih aktih. Priporočilo se še posebej nanaša na končne akte, ki se dotikajo problematike migracij, o katerih slovenska javnost in Državni zbor RS nista bila obveščena in se o tem ni mogla opraviti razprava v Državnem zboru RS ali kakršnakoli druga javna razprava.

III.

Pri obravnavi predloga priporočila v Državnem zboru Republike Slovenije in pri delu njegovih delovnih teles bo v imenu predlagateljev sodeloval poslanec **mag. Branko Grims**.

IV. Predlagamo, da na sejo Državnega zbora povabite:

- predsednika Vlade RS **Marjana Šarca**;
- ministra za zunanje zadeve **dr. Mira Cerarja**;
- ministra za notranje zadeve **mag. Boštjana Poklukarja**.

V. Gradivo za obravnavo na izredni seji Državnega zbora RS

Poleg besedila zahteve skupine poslank in poslancev za sklic izredne seje Državnega zbora RS ter predlaganega priporočila je dodatno gradivo za obravnavo na seji DZ tudi:

- Global compact for safe, orderly and regular migration (dostopno na povezavi: https://refugeesmigrants.un.org/sites/default/files/180711_final_draft_0.pdf?fbclid=IwAR3PyxDIwB91X2Y4sNsINUcPVPgSDigPxltXwpLeoZAM1geYgF1xB4QXps);
- odgovor Vlade RS na pisno poslansko vprašanje poslanca mag. Branka Grimsa z dne, 12. septembra 2018, št. 020-07/18-0454/3 v zvezi s sprejeto Marakeško deklaracijo (dostopno v Lotus Notes).

SKUPINA POSLANK IN POSLANCEV

Priloga:

- podpisi predlagateljev zahteve za sklic izredne seje DZ:

- Danijel Krivec
- Anja Bah Žibert
- Franc Breznik
- Nada Brinovšek
- Zvone Černač
- Boris Doblekar
- mag. Karmen Furman
- Jelka Godec
- mag. Branko Grims
- Eva Irgl
- Janez Janša
- Alenka Jeraj
- mag. Dejan Kaloh
- Franci Kepa
- Jožef Lenart
- Suzana Lep Šimenko
- Tomaž Lisec
- dr. Anže Logar
- Žan Mahnič
- Bojan Podkrajšek
- mag. Marko Pogačnik
- Marijan Pojbič

- Franc Rosec
- Jože Tanko
- Jožef Horvat
- mag. Matej Tonin
- Ljudmila Novak
- Iva Dimic
- Jernej Vrtovec
- Blaž Pavlin
- Aleksander Reberšek
- Zmago Jelinčič Plemeniti
- Jani Ivanuša
- Lidija Ivanuša
- Dušan Šiško